

Nr 316

Av herr Enarsson m. fl., angående rätten till avdrag vid beskattning för dikning i skogsmark.

(Lika lydande med motion nr 422 i Andra kammaren)

I 22 § kommunalskattelagen stadgas att från bruttointäkten av jordbruksfastighet må avdrag göras för omkostnader, såsom för allt som är att hänföra till driftkostnader, varunder inbegripes skogsvård och underhåll och bl. a. skyddsdikning.

I anvisning till samma paragraf, punkten 7, 2:a st. förklaras vad som menas med skyddsdikning sålunda: »Skyddsdikning å skogsmark, därför avdrag får ske, avser sådan dikning, vars syfte huvudsakligen är att vidmakthålla skogens avkastningsförmåga och hindra skogsmarkens försumpning m. m.».

Vederbörande departementschef framhöll i proposition nr 102 till 1927 års riksdag bl. a. att ett förslag av kommunalskattekommittén, att avdrag för skogsdikning skulle vara medgivet, kunde ge anledning till den uppfattningen att avdrag skulle vara medgivet även för sådan dikning i skog, som vore att hänföra till grundförbättring; därför hade ordet skogsdikning ersatts med ordet skyddsdikning.

Den tekniska utvecklingens stora landvinningar har medfört att arbetet i skogen med avverkning, vägbyggande, skogsvård m. m. alltmer övergått till maskinellt utförande. Från alla håll betygas också nödvändigheten av att detta ytterligare utvecklas för att i någon mån kunna möta den under senare år fortgående försämringen av lönsamheten i skogsbruket. Från fackmannahåll framhålles även de möjligheter till ökad produktion som skogsgödslingen innebär, inte minst på svaga marker (myrmark, bergbunden mark m. m.).

Hela denna utveckling har gjort, att gränserna mellan vad som tidigare i skattelagstiftningen ansågs som grundförbättring respektive driftkostnad i praktiken alltmer ändrat karaktär och betydligt breddat underlaget för det sistnämnda kostnadsbegreppet.

Enligt vår uppfattning är all skogsdikning i dag att anse som driftkostnad. I fråga om täckdikning har denna syn accepterats, och avdrag medges numera härför genom årliga värdeminskningsskattavdrag. Inom vattensjuka skogsmarker är ofta förhållandet att det finns ett glest skogsbestånd med ringa växtkraft och vidare att det finns områden med mindre sam-

manhängande arealer högre belägna, där skogen har god växtkraft, men dessa är då omgivna av försumpade marker, som gör drivningsarbetet kostnadskrävande och knappast lönsamt. Även skogsmark med god produktionsförmåga kan stundom på grund av dålig vattenavrinning och tidvis översvämning vara i behov av viss dränering för att få tillräcklig bärighet för maskiner och utrustning i skogsarbetet.

Det råder allmän enighet om skogens stora betydelse för vårt land, inte minst såsom förädlad exportvara. Framtiden inger dock bekymmer i fråga om möjligheten att upprätthålla skälig lönsamhet. Enligt vår uppfattning bör alla åtgärder, som ger ökade möjligheter att utnyttja de moderna hjälpmedel som står till buds för erhållande av bättre lönsamhet, tillvaratagas. Såsom ett led i dessa strävanden ser vi en ökad verksamhet för dikning och dränering av skogsmark, då dessa åtgärder i hög grad ökar markens produktionsförmåga och dessutom — inte minst — ger möjlighet till ett effektivt utnyttjande av maskinell skogsdrift.

Oklarhet synes råda om »nyanläggning» av skogsdikning, som avser att hindra skogsmarkens försumpning, är att betrakta som avdragsgill driftkostnad.

Däremot torde det vara uppenbart, att sådan dikning i skogsmark, som avser att åstadkomma för nutida förhållanden erforderlig bärighet för maskiner och annan utrustning i skogsbruket, enligt gällande lagstiftning inte utgör avdragsgill driftkostnad.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställer vi,

1) att riksdagen måtte besluta

a) att ett förtydligande göres i punkt 7 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen av innebörd, att även »nyanläggning» av skyddsdikning i skogsmark är att anse som avdragsgill driftkostnad, samt

b) att i 22 § kommunalskattelagen införes en bestämmelse om att rätt till avdrag skall föreligga för kostnader för dikning i skogsmark, som avser att åstadkomma tillräcklig bärighet för maskiner och annan utrustning inom skogsbruket;

2) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningstext.

Stockholm den 25 januari 1967

Arvid Enarsson (h)

Gunnar Hübinette (h)

Ebbe Ohlsson (h)

Ragnar Sveningsson (h)

N. Yngve Nilsson (h)

Arne Svenungsson (h)